

Original: http://politiken.biz/usa_logner.html 2007-09-11

Link here: http://blog.lege.net/content/usa__nu_vet_vi_att_de_ljuger.html

PDF "printout": http://blog.lege.net/content/usa__nu_vet_vi_att_de_ljuger.pdf

USA - Nu vet vi att de ljuger

2.9.2007

John Pilger
Översättning: Tor Wennerberg

PILGER om Bush, Blair - och den undertryckta kunskapens uppror. Under researcharbetet för en ny dokumentärfilm har jag tittat på arkivbilder från 1980-talet, en epok som präglades av Ronald Reagan och hans "hemliga krig" mot Centralamerika. Det som slår en är det oupphörliga ljugandet. Ett lögndepartement inrättades under Reagan och gavs det missvisande namnet "myndigheten för offentlig diplomati". Dess uppgift var att sprida "vit" och "svart" propaganda - lögner - och att smutskasta journalister som berättade sanningen.

Nästan allt som Reagan själv sade i ämnet var falskt. Om och om igen varnade han amerikanerna för ett "överhängande hot" från de pyttesmå, utfattiga nationerna på näset mellan det västra halvklotets två kontinenter. "Centralamerika ligger alltför nära och dess strategiska vikt är alltför stor för att vi ska ignorera faran med regeringar som tar makten och upprättar militära förbindelser med Sovjetunionen", sade han. Nicaragua var "en sovjetisk bas" och "kommunismen håller på att ta över Västindien". Förenta staterna, sade presidenten, "är engagerat i ett krig mot terrorismen, ett krig för friheten".

Hur välbekant låter inte allt detta. Byt bara ut Sovjetunionen och kommunismen mot al-Qaida så är det precis samma sak som sägs i dag. Och alltihop var en fantasi. Sovjetunionen hade inga baser i eller avsikter mot Centralamerika; tvärtom avvisade ryssarna obehagligt alla önskemål om hjälp. De löjeväckande bilder av "missilförvaringsutrymmen" som amerikanska regeringsföreträdare presenterade inför FN var föregångare till de lögner som Colin Powell uttalade i sin ökända föredragning om Iraks icke-existerande massförstörelsevapen i säkerhetsrådet 2003.

Medan Powells lögner banade väg för invasionen av Irak och minst 100 000 människors våldsamma död, tjänade Reagans lögner till att dölja hans angrepp på Nicaragua, El Salvador och Guatemala. När hans två ämbetsperioder var till ända hade 300 000 människor dött. I Guatemala beskrevs hans krigiska ombud - beväpnade och utbildade i tortyrmeter av CIA - av FN som skyldiga till folkmord.

Det finns en viktig skillnad i dag. Det gäller den allmänna medvetenhetsnivån bland människor runtom i världen i fråga om det verkliga syftet bakom Bushs och Blairs "krig mot terrorismen" och omfattningen på det mångfacetterade folkliga motstånd som deras politik väcker.

På Reagans tid ansågs idén att presidenter och premiärministrar ljuger på ett avsiktligt, beräknande sätt exotisk; Nixons lögner i samband med Watergateskandalen påstods vara chockerande eftersom presidenter inte ljuger utan vidare.

Nästan ingen tror längre på det. I Storbritannien har det, tack vare Blair, skett en fundamental förändring i allmänhetens inställning. Inte mindre än 80 procent betraktar honom som en lögnare; 82 procent tror att hans krigshetsande var en central orsak till Londonbombningarna; 72 procent anser att han har gjort Storbritannien till en måltavla. Ingen premiärminister i modern tid har varit föremål för så välinformerade fördömanden. En majoritet av befolkningen är dessutom fortfarande skeptisk till sanningshalten i den påstådda "sammansvärjning" som gick ut på att spränga flygplan som flög från Heathrow.

Enligt min erfarenhet har denna allmänhetens kritiska förståelse och moraliska känsla alltid legat steget före dem som påstår sig föra allmänhetens talan. Det som Vandana Shiva kallar "den undertryckta kunskapens uppror" pågår för fullt i Storbritannien och runtom i världen, kanske på ett sätt som vi aldrig sett motsvarigheten till, tack vare en återupplivad internationalism som understöds av ny teknologi. Reagan kunde komma undan med många av sina lögner, men Bush och Blair kan inte det. Människor vet alltför mycket. Dessutom finns historien närvarande; det finns ingen imperialistisk makt som har lyckats bedriva tre kolonialkrig samtidigt under obegränsad tid.

Detta gäller redan för Förenta staterna och Storbritannien i Afghanistan, där den "demokratiska" marionettregimen har fått problem, precis som man kunde förutse, och där den belägrade brittiska armén måste kalla in amerikanska bombplan som, den 26 augusti, dödade 13 flyende civila, inklusive nio barn, ett rutinemässigt illdåd.

I Irak går den inbäddade lögnen ut på att nästan allt dödande nu är en följd av inbördes konflikter, men 70 procent av de 1 666 bomber som sprängdes av motståndsrörelsen under juli månad var riktade mot den amerikanska ockupationsmakten och 20 procent mot marionettregimens polisstyrkor. De civila offren uppgick till tio procent. Till skillnad från den kollektiva bestraffning som utmätts av USA, till exempel när flera tusen människor dödades i Falluja, utkämpar med andra ord motståndsrörelsen ett i stort sett militärt krig, ett krig som den dessutom håller på att vinna. Den sanningen undertrycks, precis som skedde i Vietnam. I Libanon fortgår utvecklingen enligt samma mönster. En beväpnad motståndsrörelse på några tusen man har förödmjukat den femte starkaste armén i världen, som utrustas och stöds av supermakten. Så mycket vet vi. Vad vi inte får veta något om är den enastående och avgörande roll som spelades av den obehäpnade befolkningen i södra Libanon. De framställdes som en karavan av offer, men när dessa människor återvände till sina hem utgjorde det en trots- och motståndshandling av episka mått. Den 13 augusti, när den israeliska armén avancerade genom södra Libanon, varnade de människor för att återvända till sina hem. Denna varning nonchalerades av så gott som samtliga män, kvinnor och barn, som övergav flyktningcentrum och gav sig i väg söderut, där de fyllde igen vägarna och gjorde segertecken. Ett ögonvittne, Simon Assaf, beskrev "gången av lokala invånare längs färdvägen som röjer väg genom att släpa bort högarna av elkablar, bråte och metallskrot som belamrade motorvägen... Det fanns ingen armé eller polis... det var lokalinvånarna som dirigerade trafiken, hjälpte bilar förbi farliga kratrar och puttade bussar uppför lerslänter intill raserade broar... Stad efter stad, by efter by återtog. Oförmögna att konfrontera denna mänskliga väg övergav israelerna sina positioner och började fly mot gränsen."

Den libanesiska motståndsrörelsen, den beväpnade och den obehäpnade, springer ur samma källa som andra folkliga rörelser runtom i världen. Alla har de lärt sig att lägga sina inbördes skillnader åt sidan eftersom de hotas av en gemensam fiende - den otygglade imperiemakten och dess ombud. I Bolivia, Latinamerikas fattigaste land, vann - för första gången sedan landets ursprungsinvärnare förslavades av Spanien - en regering bestående av representanter för ursprungsbefolkningen en jordskredsseger tidigare i år, efter att hundratusentals obehäpnade campesinos och före detta gruvarbetare konfronterat en armé som sänts ut av den oligarkiske diktatorn, Gonzalo

Index

Debatt

Svensk politik

Internationell politik

Yrsas Blogg

- * Artiklar på engelska
- * Tsunami
- * 9/11
- * Bilderbergare
- * Frimurare och illuminater
- * Nya Världsordningen
- * Israel och Palestina
- * Kriget i Irak
- * USA
- * Balibombningen
- * Estonia
- * Mordet på Anna Lindh
- * Mordet på Olof Palme
- * Medicin och hälsa
- * MindControl
- * Chemtrail
- * HAARP & Echelon
- * EU
- * Böcker
- * Video

Länkar

Vår undersökning

Sánchez de Lozada . De marscherade mot La Paz, huvudstaden, och tvingade honom att fly till Förenta staterna, dit han hade skickat sina miljoner.

Här i västvärlden, där människor överger politiska partier som de en gång trodde var deras, har vi mycket att lära av motståndsrörelser i farliga delar av världen och den taktik av väl genomtänkta direkta aktioner som de använder.

Det finns ingen principiell skillnad mellan den folkliga rörelse som drev bort den israeliska invasionsmakten och det uppvaknande som sker bland människor överallt när de blir medvetna om vad den amerikanske presidenten och hans vasall egentligen har för avsikter med sin politik och sitt hyckleri. Bush och Blair vill att vi ständigt ska känna oss skrämda och kuvade av "terrorismen" när det i själva verket är de som är de största terroristerna.

(Denna artikel är kopierad i förhoppningen att ingen ska ta illa upp för att den ges spridning på detta sätt!)